

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 21 września 2026 r.

Poz. 4140

WYROK NR II SA/WR 445/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 15 stycznia 2026 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Ireneusz Dukiel (spr.)
Sędziowie: Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński
Asesor WSA Malwina Jaworska-Wołyński

po rozpoznaniu w Wydziale II w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 stycznia 2026 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Kłodzko
z dnia 11 grudnia 2024 r. nr 84/IX/2024

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów
położonych w miejscowościach: Stary Wielisław i Jaszowa Górna

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;

II. zasądza od Gminy Kłodzko na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski (dalej jako Wojewoda) skargą nadzorczą z dnia 19 maja 2025 r. zakwestionował uchwałę nr 84/IX/2024) Rady Gminy Kłodzko (dalej jako Rada lub organ) z dnia 11 grudnia 2024 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów położonych w miejscowościach: Stary Wielisław i Jaskowa Górna (dalej jako uchwała lub m.p.z.p.) wnosząc o stwierdzenie nieważności:

- 1) załącznika nr 1 do uchwały w zakresie terenu 2RN, 3RN;
- 2) załącznika nr 3 do uchwały w zakresie terenu 4RN, 5RN i 6RN;
- 3) § 16 i § 18 uchwały;
- 4) § 9 pkt 4 uchwały we fragmencie „ustala się nieprzekraczalne linie zabudowy w odległości 15 m od dróg gminnych i granicy z lasem”;
- 5) § 11 i § 15 uchwały oraz stwierdzenie nieważności załącznika nr 1, 2 i 3 do uchwały w zakresie terenu 1PEF, 2PEF, 3PEF, 4PEF oraz 5PEF;
- 6) § 13 ust. 3 i § 17 ust. 3 uchwały;

Jednocześnie Wojewoda wniósł o skierowanie sprawy do rozpoznania sprawy w trybie uproszczonym oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi Wojewoda wskazał, że załącznik nr 1 do uchwały w zakresie terenu 2RN i terenu 3RN został podjęty z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130, dalej jako u.p.z.p.) w zw. z § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2021 r., poz. 2404, dalej jako rozporządzenie), polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez brak ujęcia w ustaleniach zawartych w treści uchwały (w rozdziale nr 3 dotyczącym terenów w miejscowości Stary Wielisław) terenów przedstawionych na załączniku graficznym nr 1 do uchwały, oznaczonych symbolem 2RN i 3RN, a przeciwnie wskazanie błędnie w/w terenów w § 16 uchwały, który dotyczy miejscowości Jaskowa Górna.

Dalej wskazano, że załącznik nr 3 do uchwały w zakresie terenu 4RN, 5RN i 6RN został podjęty z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozporządzenia, polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez brak ujęcia w ustaleniach zawartych w treści uchwały terenów przedstawionych na załączniku graficznym nr 3 do uchwały, oznaczonych symbolem 4RN, 5RN i 6RN.

W odniesieniu do § 16 uchwały wskazano, że został on podjęty z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 6 i § 8 ust. 2 rozporządzenia, polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego poprzez wprowadzenie w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym nr 1 do uchwały (brak ujęcia na załączniku nr 3 do uchwały terenu o symbolu 2RN i 3RN). Natomiast w zakresie § 18 uchwały zarzucono, że został on podjęty z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 6 i § 8 ust. 2 rozporządzenia, polegającym na wprowadzeniu w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym nr 3 do uchwały (poprzez brak ujęcia na załączniku nr 3 do uchwały terenu o symbolu 1WS).

Odnosnie § 9 pkt 4 uchwały we fragmencie „ustala się nieprzekraczalne linie zabudowy w odległości 15 m od dróg gminnych i granicy z lasem” zarzucono, że narusza on w stopniu istotnym art. 20 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 6 i § 8 ust. 2 rozporządzenia, polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego poprzez wprowadzenie w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym do uchwały w zakresie ustaleń dotyczących nieprzekraczalnych linii zabudowy. Wojewoda zarzucił także, że § 11 i § 15 uchwały w zakresie regulacji dotyczącej terenu 1PEF do 5PEF zostały podjęte z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., polegającym na istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego poprzez nieokreślenie zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, w tym maksymalnej i minimalnej nadziemnej intensywności zabudowy oraz maksymalnego udziału powierzchni zabudowy dla terenu 1PEF, 2PEF, 3PEF, 4PEF i 5PEF.

Końcowo zarzucono, że § 13 ust. 3 i § 17 ust. 3 uchwały zostały podjęte z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. w zw. z art. 7 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 82, dalej jako u.o.g.r.l.) oraz w zw. z art. 3 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2024 r. poz. 530), polegającym na istotnym naruszeniu trybu sporządzania planu miejscowego poprzez dopuszczenie budowy infrastruktury technicznej na gruntach leśnych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi w części. Organ przyjął zarzuty skargi Wojewody co do pkt 3, pkt 4 oraz pkt 6. Natomiast w odniesieniu do zarzutu sformułowanego w pkt 1 organ wskazał, że ustalenia zawarte na rysunkach planu dotyczą terenów rolnictwa z zakazem zabudowy oznaczonych symbolami: 2RN, 3RN i są wystarczające, ponieważ dla tych obszarów obowiązuje zakaz zabudowy, a podstawowe przeznaczenie to teren rolny. Brak ustaleń szczegółowych dotyczących zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu nie spowoduje niemożliwości realizacji ustaleń w/w m.p.z.p.

Organ nie podzielił również twierdzeń Wojewody co do zarzutu wyrażonego w pkt 2. W ocenie organu dla tych obszarów obowiązuje zakaz zabudowy, a podstawowe przeznaczenie to teren rolny. Brak ustaleń szczegółowych dotyczących zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu nie spowoduje niemożliwości realizacji ustaleń w/w m.p.z.p.

W zakresie zarzutu określonego w pkt 5 organ zaznaczył, że ustalenia § 11 i § 15 zawarte w m.p.z.p. dotyczące zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego oraz parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu zapewniają w sposób wystarczający określenie zakresu inwestycji i jednocześnie chronią interesy wszystkich obywateli. Umożliwiają faktyczne zagospodarowanie nieruchomości, a ich zakres jest wystarczający do zagospodarowania terenu zgodnie z ustalonym przeznaczeniem podstawowym - teren elektrowni słonecznej.

W piśmie z dnia 16 września 2025 r. Wojewoda, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, podtrzymał w całości zarzuty skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skarga okazała się zasadna.

W świetle art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935 ze zm., dalej jako u.p.p.s.a.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego.

Zgodnie z art. 147 § 1 u.p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia jej nieważności.

Przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie jest uchwała nr 84/IX/2024 Rady Gminy Kłodzko z dnia 11 grudnia 2024 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wybranych terenów położonych w miejscowościach: Stary Wielisław i Jaskowa Górna.

W rozpoznawanej sprawie, ze względu na przedmiot zaskarżenia Sąd uwzględnić musiał jednocześnie regulację szczególną, zawartą w art. 28 ust. 1 u.p.z.p., zgodnie z którą nieważność aktu powoduje także naruszanie zasad sporządzania planu miejscowego lub istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Istotne jest także to, że w stanowieniu aktów prawa miejscowego organy samorządu terytorialnego związane są ustawami. Akty prawa miejscowego są aktami o charakterze podustawowym, a zatem są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, nie mogą wykraczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań, a także (co do zasady) powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. W doktrynie występuje przekonanie, że prawo miejscowe ma charakter wyłącznie wykonawczy w stosunku do ustaw. Decentralizacja procesu tworzenia przepisów wykonawczych do ustaw, w postaci prawa miejscowego, zakłada co prawda zróżnicowanie ich treści, ale to zróżnicowanie może sięgnąć do granic wyznaczonych przez prawo (por. D. Dąbek, *Prawo miejscowe*, Warszawa 2007, s. 259).

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał zarzut przyjęcia przez organ załącznika nr 1 do uchwały w zakresie terenu 2RN i terenu 3RN z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozporządzenia. W tym miejscu należy wskazać, że plan miejscowy zawiera część tekstową i graficzną (art. 15 ust. 1 u.p.z.p.), przy czym część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie planu miejscowego, zaś część graficzna stanowi załącznik do uchwały (art. 20 ust. 1 u.p.z.p.). Istnieje ścisłe powiązanie pomiędzy obiema częściami planu miejscowego, ponieważ rysunek planu powinien odzwierciedlać w formie graficznej ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów (§ 4 pkt 1 powołanego rozporządzenia), a przy tym w sposób umożliwiający jednoznaczne powiązanie rysunku z częścią tekstową (§ 8 ust. 2 tego rozporządzenia). Jak słusznie wskazuje się w judykaturze część graficzna planu jest „uszczegółowieniem” części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej, jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu, a rysunkiem planu (por. wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2029 r. sygn. akt II OSK 3081/18 – dostępny w centralnej bazie orzeczeń sądów administracyjnych: [http:// orzeczenia.nsa.gov.pl](http://orzeczenia.nsa.gov.pl), podobnie jak i pozostałe orzeczenia sądów administracyjnych powołane w niniejszym uzasadnieniu).

Według treści tekstowej m.p.z.p. załączniki nr 1 i 2 dotyczą wyłącznie miejscowości Stary Wielisław, a załącznik nr 3 dotyczy miejscowości Jaskowa Górna. Tym samym regulacje zawarte w § 16 m.p.z.p. dotyczące terenów 2RN i 3RN umieszczone w rozdziale 3 (dotyczącym miejscowości Jaskowa Górna) nie korelują z załącznikiem graficznym nr 1 (dotyczącym miejscowości Stary Wielisław). Argumentacja organu w tym zakresie okazała się zatem całkowicie chybiona.

Zasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozporządzenia wskutek braku ujęcia w ustaleniach zawartych w treści uchwały terenów przedstawionych na załączniku graficznym nr 3 do uchwały, oznaczonych symbolem 4RN, 5RN i 6RN. Analiza zaskarżonego m.p.z.p. pozwala na stwierdzenie, że istotnie treść tekstowa uchwały nie zawiera regulacji dotyczącej terenów 4RN, 5RN i 6RN. W ramach rozdziału 4 m.p.z.p. zawierającego szczegółowe ustalenia dla terenów wskazanych w załączniku nr 3 dotyczącym miejscowości Jaskowa Górna lokalny prawodawca nie zawarł przepisów, które dotyczyłyby terenów oznaczonych jako 4RN, 5RN i 6RN. Przyjdzie przy tym wskazać, że regulacją lokalny prawodawca objął tereny oznaczone jako 2RN oraz 3RN w ramach § 16 m.p.z.p. Tym samym tereny oznaczone jako 4RN, 5RN i 6RN zostały przewidziane wyłącznie w części graficznej m.p.z.p. (załącznik nr 3). Należy zaznaczyć, że część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu (por. postanowienie NSA z dnia 18 marca 2011 r., sygn. akt II OZ 191/11). Rysunek planu jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja.

Przechodząc dalej należy stwierdzić, że uzasadniony okazał się także zarzut odnoszący się do § 16 m.p.z.p. W jego ramach Wojewoda zakwestionował wprowadzenie w tekście uchwały postanowień niezgodnych z załącznikiem graficznym do uchwały. Wyjaśniono bowiem, że o terenach 2RN i 3RN postanowiono w § 16 uchwały, który odnosi się do ustaleń szczegółowych dla terenów wskazanych w załączniku nr 3, a nie dla miejscowości Stary Wielisław, które objęta jest załącznikami nr 1 i 2. W ocenie Sądu – w tym zakresie – uwagi Wojewody zasługują na uwzględnienie.

Rację ma również Wojewoda zarzucając organowi podjęcie § 18 uchwały z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 6 i § 8 ust. 2 rozporządzenia. Istotnie bowiem organ wprowadził w § 18 uchwały ustalenia szczegółowe dla terenu oznaczonego jako 1WS. Tymczasem w ramach załącznika nr 3 mającego w założeniu korelować z treścią rozdziału 4 m.p.z.p. organ nie ujął tak oznaczonego terenu. Wskazuje to na naruszenie zasad sporządzania planu polegające na uniemożliwieniu powiązania tekstu planu z jego rysunkiem.

Uznając za zasadny zarzut zawarty w pkt 4 skargi przyjdzie zaznaczyć, że organ m.in. w § 9 pkt 4 uchwały dokonał ustaleń w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej. We wskazanej jednostce redakcyjnej zawarto ustalenia dotyczące nieprzekraczalnej linii zabudowy w odległości 15 m od dróg gminnych i granicy z lasem. Analiza załączników graficznych do uchwały, jak i nadesłanej przy skardze kopii pisma Przewodniczącego Rady Gminy Kłodzko z dnia 6 marca 2025 r., nr RG.0007.10.2025, pozwala na stwierdzenie, że część tekstowa m.p.z.p. w zakresie, w jakim wyznacza wskazane nieprzekraczalne linie zabudowy, jest niezgodna z częścią graficzną uchwały. W części graficznej

ustalono bowiem nieprzekraczalne linie zabudowy w odległości 6 m od dróg gminnych oraz 12 m od granicy z lasem. Jeszcze raz powtórzyć przyjdzie zatem, że rysunek planu powinien stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczny.

Na uwzględnienie zasługiwał także zarzut podjęcia § 11 i § 15 uchwały w zakresie regulacji dotyczącej terenu od 1PEF do 5PEF z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p. W ocenie Sądu Wojewódzkiego organ na etapie prac planistycznych powinien uwzględnić treść art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w kształcie nadanym art. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r., poz. 1688, dalej jako ustawa zmieniająca). Jak stanowi art. 67 ust. 3 pkt 1 ustawy zmieniającej: „Do spraw opracowania i uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego albo ich zmian: przepisy art. 2 pkt 28-35, art. 15 ust. 2 pkt 6, ust. 3 pkt 11-13, art. 16 ust. 1a oraz art. 17 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – w przypadku gdy nie wystąpiono o opinie i uzgodnienia przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy”. W rozpoznawanej sprawie wnioski o opiniowanie i uzgodnienia datowane były na dzień 18 lipca 2024 r. (k. 75 i n. akt planistycznych). Tym samym obowiązkiem organu było określenie w m.p.z.p. zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną nadziemną intensywność zabudowy, minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej, maksymalny udział powierzchni zabudowy, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę i sposób realizacji miejsc do parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Wojewoda prawidłowo zatem wskazał, że podjęta uchwała w odniesieniu do § 11 i § 15 nie spełnienia wymogów art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zakresie zawartości obligatoryjnych ustaleń planu miejscowego z uwagi na brak określenia minimalnej i maksymalnej nadziemnej intensywności zabudowy oraz maksymalnego udziału powierzchni zabudowy, dla terenów oznaczonych symbolami: 1PEF, 2PEF, 3 PEF, 4PEF oraz 5PEF.

Trafne okazały się także zarzuty skargi dotyczące § 13 ust. 3 i § 17 ust. 3 uchwały. W tym zakresie Wojewoda wskazał, że organ dopuścił budowę infrastruktury technicznej na gruntach leśnych. Istotnie w ramach § 13 ust. 3 i § 17 ust. 3 m.p.z.p. przewidziano budowę infrastruktury technicznej dla odpowiednio terenów 1L i 2L. W tym miejscu należy odwołać się do przepisów u.o.g.r.l. Z ustawy tej wynika, że ochrona gruntów leśnych polega m.in. na ograniczaniu przeznaczania ich na cele nierolnicze lub nieleśne (art. 3 ust. 2 pkt 1), przy czym przez przeznaczenie gruntów na cele nierolnicze lub nieleśne rozumie się ustalenie innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych (art. 4 pkt 6). Z kolei z art. 7 ust. 1 i 2 u.o.g.r.l. wynika, że przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Dopuszczenie realizacji na gruntach leśnych urządzeń infrastruktury technicznej jest równoznaczne z dopuszczeniem innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych. Stwarza to tym samym możliwość wykorzystywania gruntów leśnych w sposób nieleśny bez zachowania wymogów u.o.g.r.l., tj. bez zgody właściwego organu wymaganej na etapie procedury poprzedzającej uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Oznacza to, że zaskarżona uchwała jest w tym zakresie sprzeczna z prawem, tj. z cytowanymi wyżej regulacjami u.o.g.r.l.

Omówione dotychczas naruszenia prawa Sąd w składzie rozpoznającym skargę zakwalifikował jako istotne naruszenie prawa, które uzasadniały stwierdzenie nieważności uchwały w całości. Należy wyjaśnić przy tym, że wykładnia przepisu art. 28 ust. 1 u.p.z.p. prowadzi do wniosku, że stwierdzenie nieważności całej uchwały może mieć miejsce tylko wtedy gdy naruszenia wskazane w tym przepisie odnoszą się do całej uchwały lub przeważającej jej części. Jeśli natomiast naruszenia dotyczą tylko części ustaleń planu, lub znikomej części, to wystarczające jest wyeliminowanie z obrotu prawnego tylko tej części, o ile pozostała niewadliwa część może funkcjonować samodzielnie w obrocie (por. wyrok NSA z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 207/14).

W ocenie Sądu stwierdzenie nieważności nie może ograniczyć się jedynie do części uchwały wskazanej przez Wojewodę. Rozważając tę kwestię Sąd wziął pod uwagę rozmiar i rangę naruszeń prawa. Nie może przy tym umykać z pola widzenia, że zasadne okazały się wszystkie zarzuty skargi w odniesieniu do siedmiu jednostek redakcyjnych części tekstowej m.p.z.p., ale także załączników graficznych nr 1, 2 oraz 3. Zdaniem Sądu pozostawienie w mocy pozostałych zapisów planu miejscowego doprowadzi do tego, że uchwała planistyczna będzie niespójna i nieczytelna.

W konsekwencji uznać należało, że skarga jest zasadna, gdyż w sprawie doszło do istotnego naruszenia prawa, przy czym z uwagi na wagę i zakres tego naruszenia Sąd, na podstawie art. 147 § 1 u.p.p.s.a., stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 u.p.p.s.a., na które składał się zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 480 zł.